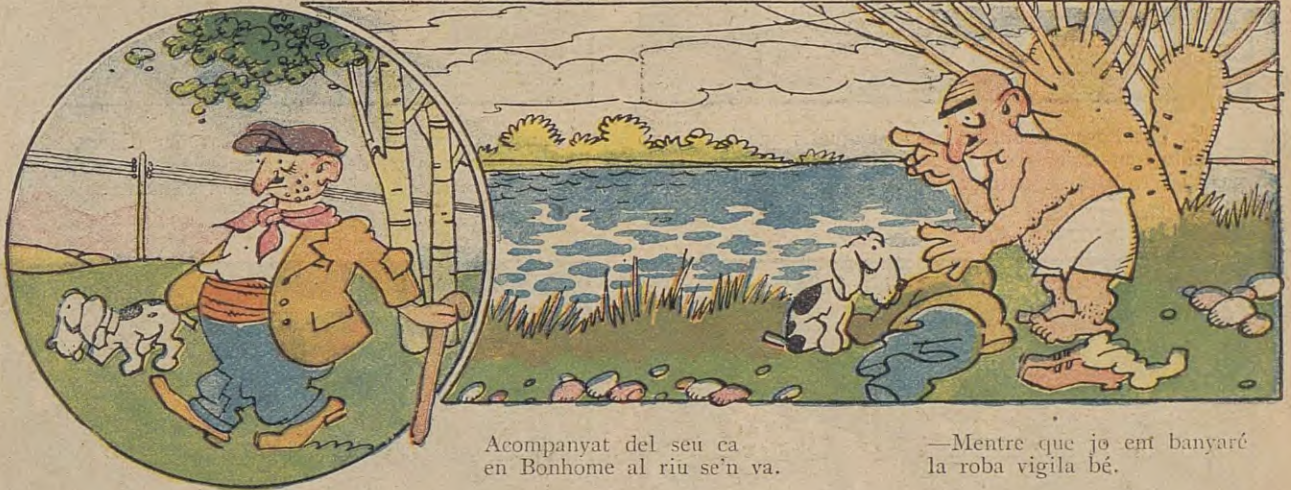

VERVOLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Ingratitud

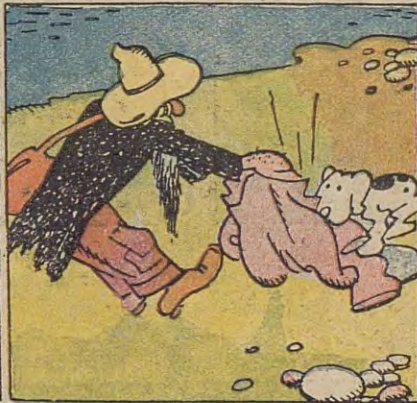

Acompanyat del seu ca al Bonhome al riu se'n va.

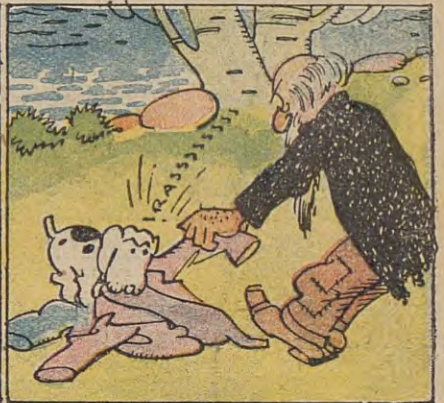
—Mentre que jo ent banyaré la roba vigila bé.

Un rodamón ho ha advertit i vol robar el vestit.

Però amb energia el ca la roba sap defensar.

Tot esforç inútil és, l'home no pot robar res.

A la fi, desenganyat, per por de rebre ha marxat.

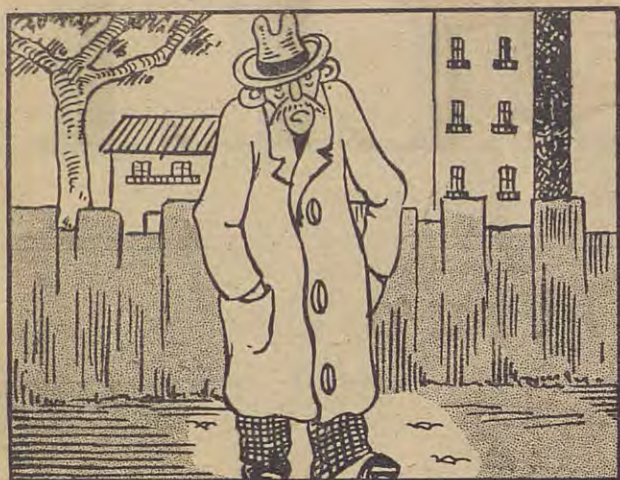

Però ara en Bonhome troba en molt mal estat la roba.

I la culpa en fa pagar al seu fidelíssim ca.

Una equivocació sense conseqüències

En Pau Pocacosa era un home d'aquells que la sort no hi ha volgut saber res i es passava els dies buscant feina i no trobant-ne enlloc.

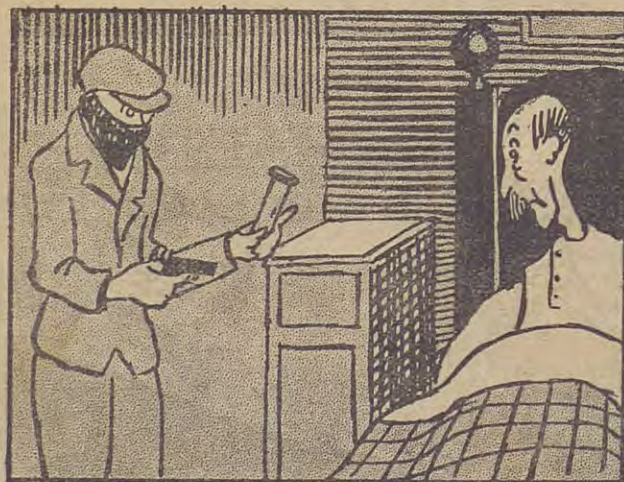
Cansat de voltar i havent acabat els diners, no tenint res per menjar, decideix anar-se'n a dormir, perquè sempre havia sentit a dir que la son alimenta.

Mentre dormia plàcidament...

...un lladre que pel que es veu no tenia molt bon nas, va saltar al balcó del pobre Pau, amb intenció de robar-lo.

El lladre entrà cautelosament i quan estava prop del llit en Pau es despertà i sense immutar-se gens li preguntà:

—Què busqueu...? ¿us puc servir en alguna cosa? ¿què desitgeu...?

—Diners—contestà el lladre.

—Doncs ajudeu-me a buscar-los, que a mi també em fan molta falta.

Uns tigres espavilats

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

Altra vegada, el gran Tartarin de Tarascó està contant les seves proeses als amics.

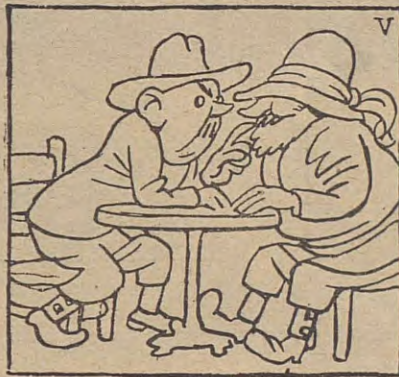
—El secret per caçar tigres de nit és apuntar entre els dos ulls—explica.

—Ja sabeu que els ulls de tigre són lluminosos. Així, doncs, en veure dues llumenetes... pam pam...

...i recollíu un formós tigre de Bengala o d'allà on sigui.

—I doncs, si és tan fàcil—li pregunta un rival—¿com és que no en vas matar cap?

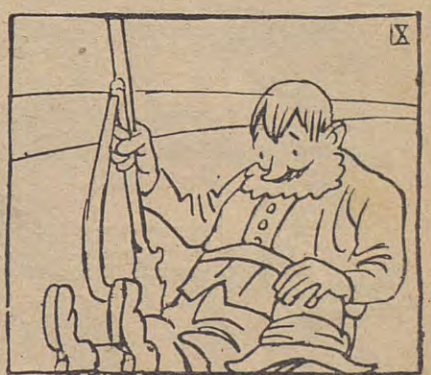
—Oh—diu Tartarín—, és que els tigres són molt vius. ¿Sabeu quina se'n van empear?

—Quan jo els estava esperant a la nit venien sempre de dos en dos...

...posaven els caps de costat i feien l'ullet tots dos, de manera que en tirar jo al mig dels dos ulls que veia...

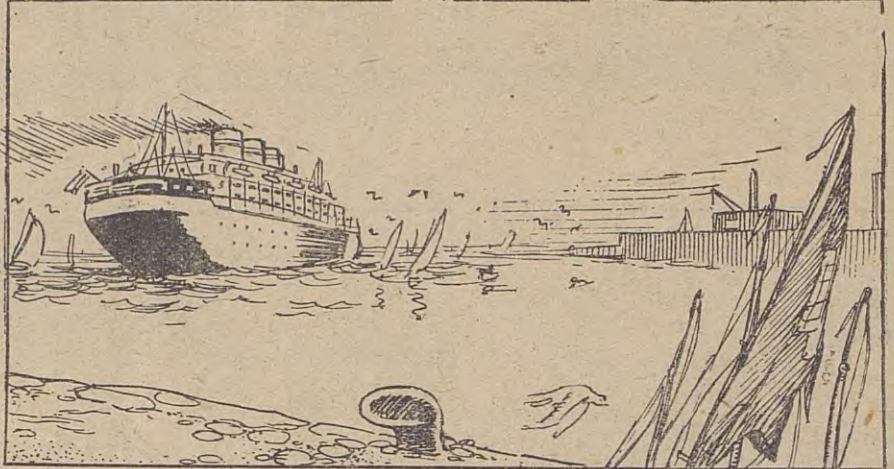

...la bala passava entre ells i no els feia cap mal!

Una història trista

El matrimoni Riudoms no tenia fills, però en canvi tenia un gosset que era una *monaia*.

Però, un dia, el senyor Riudoms va haver de fer un llarg viatge a l'Àfrica i va voler de totes passades emportar-

se el gosset, amb molt sentiment de la senyora Riudoms.

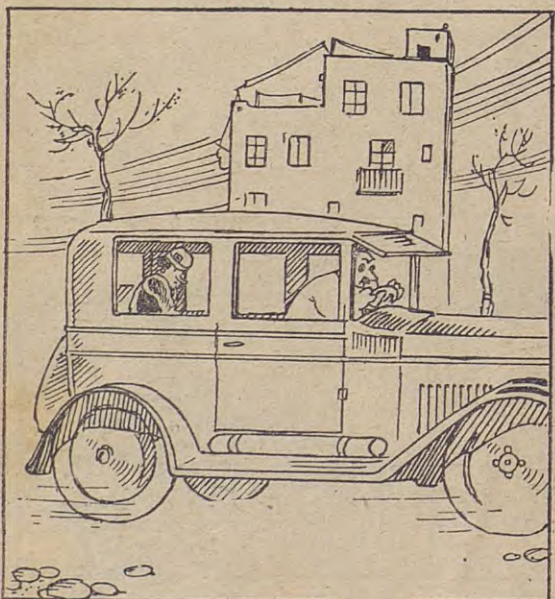

Passà algun temps, i un dia trist la senyora Riudoms va rebre una carta en què el seu marit li comunicava que,

víctima d'un accident, havia mort el «Pistó» (que era el nom del gos.)

Passat el moment de la desesperació la senyora Riudoms va escriure que,

fos com fos, l'hi trametés, que el volia dissecar per posar-lo sobre la caixa.

I, arribat el moment, va agafar un taxi i cap al moll.

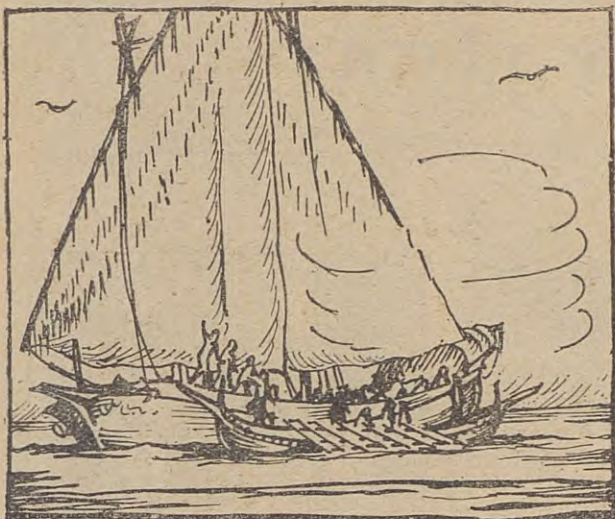
Mireu què li deia el senyor Riudoms a la carta, que acompanyava la

tramesa: «El gosset està a la panxa

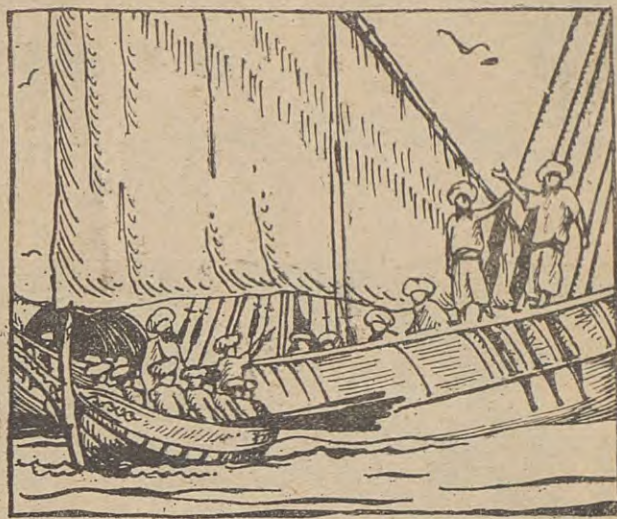

d'aquest senyor. Em sembla que et serà difícil dissecar-lo, però jo ja he complert l'encàrrec.»

Assaltadors destruïts

Un grup de corsaris berberiscs, en una mala barca de rems, acaba d'apoderar-se d'una galiota, a favor del poc vent que l'ha privat de fugir.

Un cop a bord, s'han trobat amb un bon carregament i, millor encara, amb tres o quatre senyorassos d'importància que mereixeran un bon rescat. Per això han enviat la barca a la propera vila de la costa a negociar l'afer.

A mida que s'acaba el temps concedit, creix la impaciència dels corsaris. Tot és mirar la costa amb les ulleres. L'alliberament, ben car, però, s'acosta per als captius. Un d'ells imagina avançar-lo encara.

Es el jueu Ben Achabalat. Aprofitant els seus coneixements físics, idea un pla de destrucció. De primer descargola l'objectiu d'una ullera que se li ha acostat massa a les mans.

Tots els corsaris estan abocats a la borda davant d'ell i li presenten les esquenes carregades de cartutxos. Llavors, amb el vidre, condensa com un dardell els raigs del

terrible sol africà sobre un d'ells. Aquest és fulminant i l'explosió corre com un reguer de pólvora. Un instant més tard i els corsaris són esborrats de bord.

L'avar valent

Samuel, el vell avar,
quan sortia pel carrer
portava molt poc diner
per por de lladres trobar.

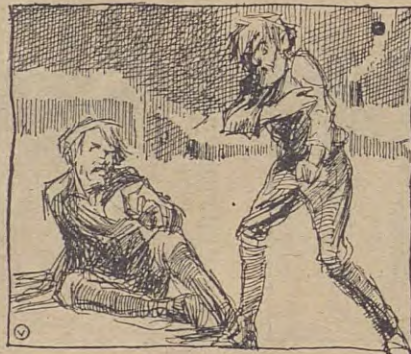
Dos lladregots tanmateix,
sospitant que en portaria,
volgueren robar-lo un dia,
pensant recollí un bon feix

Era ja l'hora foscant
i en un carreró el parell
de pillets espera el vell,
que s'acosta renquejant.

Així que el tenen a prop
se li tiren al damunt,
prò Samuel ja està a punt
i amb valor detura el cop.

Els lladregots, admirats
del valor d'aquell vellet,
veuen que no és senzillet
robà avars determinats.

Llurs esforços redoblant,
tornen de pressa a la carga,
que els resulta feina amarga,
puix l'altre els va aporrinant.

Per fi, com que no és tan fort
el vell com sos enemics,
es rendeix ple de fatigs
i queda ajagut mig mort.

També els dos estan fatals,
plens de bonys i blaus arreu.
Ara un d'ells la bossa treu
de l'avar: hi ha sols dos rals!

—Noi—exclama—estem de sort
que portés tan poca cosa.
Si per dos rals així ens posa,
per quatre ens hauria mort!

Mala feina

EN Vilanot era un mal home. Un home que no solament era capaç de qualsevol crim sinó que n'havia comès alguns de molt grossos en la seva vida accidentada. Havia estat saquejador de morts i ferits a la guerra balcànica, espia a la guerra gran, agent secret dels anarquistes després de la guerra i una pila d'altres coses tenebroses. Traïnt amics i enemics, matant sense escrúpols el qui li feia nosa i enginyant-se hàbilment per no ésser mai descobert, havia arribat a reunir una fortuna considerable i havia decidit retirar-se a una existència tan pacífica com li permetés la seva agitada consciència... Però contra aquesta tenia un recurs... un recurs que en ell mateix era un càstig... la beguda! Quan el record de les vides sacrificades per la seva freda calculació, per insensata revenja o per afany d'or el mortificava i li impedía el repòs, allà estava sempre a punt l'ampolla de rom i en la més denigrant embriaguesa ofegava la visió de les seves víctimes...!

Donats aquests antecedents del nostre personatge, no és estrany que el seu únic amic, el metge Joan Pacífic, que sovint el visitava per atraure'l al bon camí i fer-lo penedir dels seus disbarats passats i presents rebés una sorpresa fenomenal en trobar aquell dia de Nadal a casa d'en Vilanot un perdulari miserós assegut a taula amb el sinistre aventurer. La taula ostentava els restes d'un esplèndid dinar, i el perdulari, repapat en la seva cadira, tenia el rostre satisfet i un si és no és congestionat.

En Vilanot veié la sorpresa d'en Pacífic i cuità a explicar:

—Es Nadal, saps; i he volgut donar alegria a qui no en té!—però amb una rialleta sarcàstica destruïa tot el bon efecte que aquests mots haurien pogut causar a en Pacífic.

—Sí senyor—féu el perdulari amb to de pregon agraïment—, m'heu donat alegria... una alegria que no havia conegut mai. Penseu que quan m'heu fet entrar estava gelat fins als ossos i decidit a les pitjors resolucions. Ara em sento satisfet i amic de la vida altra vegada. M'heu fet un favor inapreciable... ¿Me'n fareu un altre, encara?

—¿Què voleu?—demanà en Vilanot.
—Fumeu una cigarreta de les meves... Es un caprici, ja ho sé, però no em negareu aquest gust... em semblarà que he correspost al vostre favor...

En Vilanot, dissimulant una ganyota de fàstic, acceptà la cigarreta que el perdulari li oferia i l'encengué. L'home s'alçà per anar-se'n i després de noves protestes d'agraïment sortí conduït per un criat.

—M'alegro que Déu t'hagi tocat el cor per fer una obra tan bona—exclamà en Joan Pacífic, encara no refet de la seva sorpresa.

—Ah, t'ho has cregut, pobre infeliç, que ho feia per caritat! Estàs bé, tu!—féu en Vilanot amb una rialla repulsiva.

—I doncs, ¿per què ho has fet?

—Perquè quan he tingut el dinar a taula he sabut que a la cuina hi havia un nou ajudant... i com que una societat d'anarquistes me la tenen jurada... he volgut provar si els menjars eren enverinats o no.

—I has fet la prova en aquest home!—cridà en Pacífic, horroritzat—.
No et creia tan mala sang!

—No t'amoinis, no li passarà res. Fa una hora que ha acabat de dinar i el verí que aquests anarquistes usen, la sulfocaïna, mata en deu minuts. N'hi ha prou amb un centígram begut o respirat... i els símptomes són iguals als de la feridura natural... no deixa rastre. Ja has vist que era ben viu... no passarà res.

—Però podia haver passat... i francament, t'he de dir que això que has fet és un crim molt lleig.

—Ja ja...!

—De què rius!—exclamà en Pacífic, irat.

Però no era en Vilanot el que reia... la riallada havia sortit de la finestra en la qual veïe en Pacífic la cara del perdulari que mostrava una joia salvatge.

I en Vilanot jeia endarrera en el seu butacó, amb tots els símptomes d'una feridura fulminant, tenint encara entre sos dits la cigarreta emmetzinada que li havia donat el suposat perdulari.

—Quin càstig, Déu meu, quin càstig!—murmura el doctor Pacífic en comprovar la mort de l'amic malvat—. Tal faràs, tal trobaràs... Que Déu el perdoni!

PREVISIO

—Més factures del modisto!—
Don Pau furiós exclamava, veient que la seva dona una lletra li amagava.

—Quina desgràcia, les dones! sols pensen en abillar-se, sens pensar que és necessari estalviar pel temps magre. Vejam, vejam, què faries si el mal temps es presentava!
—Justament—respon la dona— el mal temps em recordava. La factura que t'irrita és la d'un impermeable!

P. E. P.

COSES DE GOSSOS

Un captaire tenia un gos que mentre el seu amo tocava l'acordeó, sostenia el platet amb les dents, perquè la gent caritativa hi deixessin llur òbol. Un senyor sentimental, després de fer l'almoina volgué parlar una mica amb el captaire.

—En deveu tenir bona sort d'aquest gos. Tan servicial, tan quiet...

—Ja ho pot ben dir, senyor—féu el captaire—; ell m'ha tret de la misèria moltes vegades. Pobre de mi que el perdés.

—I doncs, ¿com s'ho ha fet per ajudar-vos tant?

—Molt senzill, senyor. Me l'he venut ja mitja dotzena de vegades i sempre ha tornat a casa.

El caçador badoc:—Dick, porta'l!

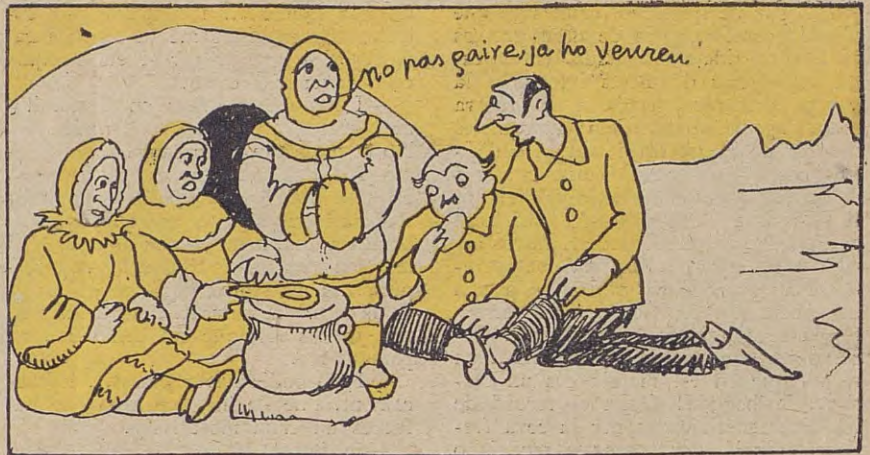
(De *Le Pèle-Mèle*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Es lloc molt concorregut
tan el Pol Nord com el Sud.

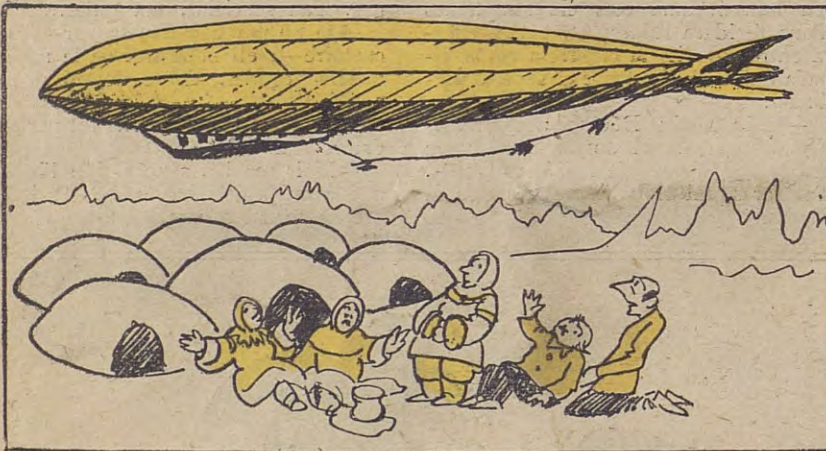

Mitja horeta han caminat
i uns esquimals han trobat.

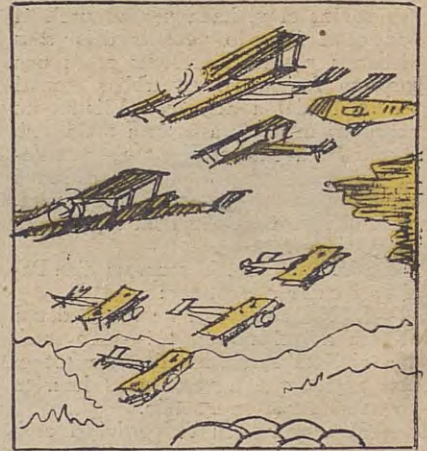
L'esquimal passa la vida
menjant balena bullida.

Nostres companys els van dir:
—Com us deveu avorrir!

Quan menys ningú s'ho pensava
una expedició passava.

—Sí noi, tenfeu raó.
No és pas ensopit això!

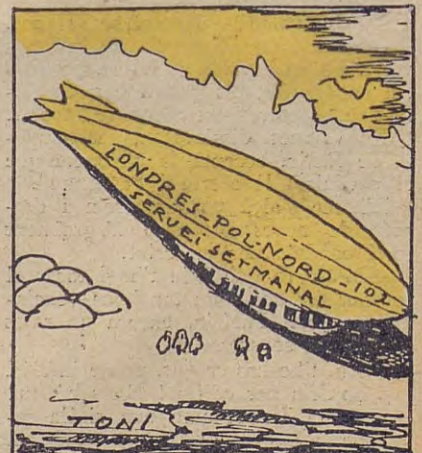

Jacen ve una altra per Llevant
i una per Ponent, volant.

Dues fragates també
primeres hi volen ser.

—¿No passa mai cap desgràcia?
—Sí sembla el passeig de Gràcia.

Per marxar s'han embarcat
amb uns que ja n'han tornat.